

HÜLYALAR HÜZÜN AÇTI

*Engelleri aşmak,
serüveni çıkmak için sabret...*

ROMAN

AHMED
GÜNBAŞI
YILDIZ

HÜLYALAR HÜZÜN AÇTI

Ahmed Günbay Yıldız

Roman

TİMAŞ YAYINLARI | 825

Edebiyat Kitaplığı - Roman | 44

KAPAK TASARIMI

Erdi Demir

İÇ TASARIM

Tamer Turp

1. BASKI

Mart 2003, İstanbul

13. BASKI

Haziran 2020, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-975-362-743-6

TİMAŞ YAYINLARI

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,

Alayköşkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul

Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

   timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika No: 45587

BASKI VE CILT

Altın Kitaplar Yayınevi Matbaası

Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad. No:32

Mahmutbey - Bağcılar/ İstanbul

Telefon: (0212) 446 38 88

Matbaa Sertifika No: 44011

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak

Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.

İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Azap İfriti

Gözlerini, açık, bulutsuz gökyüzüne çevirmişti. Yıldızların loş bir aydınlıkla kuşattığı dolunaylı gecenin taştan sükununu dinliyordu. Pencereden içeriye çiçeklerin sihirli kokuları doluyor, yorgun bir rüzgârın dudağından kulaklarına dalgaların fisiltıları ulaşıyordu. Elem dolu bakışlarını, gayri ihtiyari bir hareketle duvarda duran saate çevirdi. Vakit ne kadar da ilerlemişti. Şu an evde, kendisinin dışında herkes uykudaydı.

Bir azap ifriti, sinesinde ölçsüz boyutlara ulaşıyor, sonra, gözlerinde beliren buharlaşma, kirpiklerinin uçlarında, üzerine çığ düşmüş gonca gibi parıldıyordu. Bedeninde görülmeyen bir el, rahatsız edici dürtülerle dolaşiyor, vücudunu istila eden çıngışmalar vehim dolu ürpertilere zemin hazırlıyordu... Ruhunu kısıvrak saran kasvet, benzini soldurmuş, bünyesindeki hararet, oynak bir derecenin dağdağasıyla yangınını arttırıyordu. Yeni yeni hezimetlerin işkencesi, el değmedik hülyalarına kanlı hançerler gibi saplanmaya başlamıştı.

Her gün bir çocuk şefkatiyle bakıp suladığı, yaban otlarını ayıklayıp güzelleştirdiği bahçe, mat, sönük bakışlarında değişik bir manzara gibi sergileniyordu.

Şu an vakit nerelerdeydi? Gecenin, kulaklarında vızıltılı, garip uğultularla inleyen sessizliği çoğaldıkça, manzarayı

anlamsız seyreden gözleri, uykuyu zaman zaman açmak için direniyor, yorgun dimağında zaman mefhumu adeta siliniyordu.

Bu günlerde zaman, dimağında vasfını yitirmiş, kafasında hayatın acı ve tatlı anlarından işlenmiş hatıra kırıntılarıyla yaşıyordu.

Bülbüller, artık ona göre gönüllere ferahlık veren billur sesleriyle şakımiyordu. Çiçeklerin yüzleri adeta bir matem edasıyla solgundu.

Odanın bayatlamış sessizliğini dışarıya yansıtan açık pencere, sokak lambalarının fersiz ışıklarıyla, solgun yüzünü hissettiren bahçe, müphem bir kabusun karamsarlığına bürünmüş yas tutuyordu...

Kuşlar, bu elemli gecenin kollarında, tutsak insanlar gibi büzüşmüş, tünedikleri ağaçların dallarında yine tedirgin uyuyorlardı... Yapraklar, koyu bir gölgenin teessürü altındaydı. Ufuklar tebessüm eden ay'a, göz kırpan yıldızlara rağmen gittikçe koyulaşıyor ve mehtaplı gecenin yerini artık mefluç bir karanlık kucaklıyordu... Değirmen taşında öğütülen buğday taneleri gibi onun da nefesinde ve iç dünyasında buruk acıların iniltileri açığa çıkıyordu:

– İçimde adını hâlâ koyamadığım bu sebepsiz ağlamak hissi nereden geliyor, diye düşündü...

Gözlerinden yorgun damlalar gibi dökülen gözyaşlarına nasıl bir isim konması gerektiğini bile bilmiyordu...

– Şen, şakrak, inadına gamsız yaşayan insanların arasında, ben niçin müteessir ve gamlı bir kalple dolaşmaktayım?...

Bütün mazisi, acı ve tatlı yönleriyle karışık hezeyan halinde uyuşuk dimağına hücum ediyordu. Gelecek meçhul

bir ağız tarafından kulağına acı bir sonu fısıldıyormuş gibi, adeta gaiplerle rabıta kurmaya çalışıyordu.

Dudaklarının arasından kahırlı bir mırıltıyla serzenişte bulundu:

– Ah! Eşyasını, çamaşırını modaya uydurup sırtındakileri değiştiren ruhunu da birlikte değiştiren cemiyet... İnançlarını sahte bir hevesin mahmur görüntüsünde katlettiren insanlık...

Ansızın kalbinde bir burukluk duydu.

– Yoksa, hayatı yanlış anlayan ben miyim, diye düşüncelerini derinleştirdi.

İstırabın, teessürün faydasız şeyler olduğunu biliyordu.

– Sırf bu yüzden zamana ayak uydurmak lâzım geldiğini, gülüp eğlenmeyi, kasvetin o öldürücü yükünden silkinip üzerinden atmayı, gamsız, idealsiz insanlar gibi coşup oynamayı çok düşündüm... Her şeyi dert edinmemeyi, kendime tavsiye ettiğim zamanlar bile oldu. Lakin gerçekler, o, beynimde havai fişekler gibi patlayan gerçekler, ruhumdaki karanlık dünyanın zehrini içti. Artık geriye dönmek mümkün mü?...

Gecenin korkunç realitesi, ürpertili bakışlarında hoyrat şekiller çizerek dalga dalga yayılıyor, göz bebeklerindeki buharlaşmalar dalga dalga büyüyerek gökyüzüne ağıyordu.

Birden her şeyin mânâsı kaçmıştı. Hatıralar gözlerinden silinip uzaklaşıyor, yerini korkunç kabuslara terk ediyordu.

Aniden kalktı. Odanın açık duran penceresini kapadı. Ayaklarının ucuna basa basa odaları birer birer gezdi. İrade dışı adımları onu yatak odasına kadar getirdi. Kapının buzlu camından, antreye donuk ışıklar sızıyordu. Kapının koluna usulca çöküp kapıyı araladı. Şeyma hanım derin uykundaydı. Yatağında mışıl mışıl uyuyan kadını derin, nihayetsiz bir

teessürle seyretti. Henüz otuz beş yaşlarında olmasına rağmen, genç kızlar kadar taze ve hayat doluydu.

Uyku eşinin yüzündeki öfkeyi silmiş, masum çehresi, şimdi bilmem hangi rüyanın rahatlatan kollarında onu te-bessüm etmeye zorluyordu...

Kapıyı usulca kapatıp, Hale ile Şule'nin geceledikleri odayı kolaçan etti.

Büyük kızı annesinin tipik bir örneği gibiydi. Küçük, karamsarlık içinde bocalayan, sık sık fikir ve taraf değiştiren bir mizaca sahipti. Mahcup ve sıkıntılı, sürekli fikir zikzakları içerisinde çırpınışlar veren bir hüviyete haizdi... Bir şekilde karar kılamayan, henüz kişiliğini elde edememiş bir kızdı. Baba, ikisine de yürek dolusu bir şefkatle baktı.

Şimdi, evin biricik oğlu, Hakan'ın baş ucunda durmaktaydı. Henüz on altı yaşını yeni bitirmişti. Lise son sınıftaydı. Uyku, kumraldan ziyade siyaha daha yakın dalgalı saçlarını hoyrat bir elle dağıtmıştı. Kapalı duran kirpiklerin üzerinde sülün gibi gerilen kaşları, varlığına aksesuar görevini yapan mahcup çehresindeki rahatlık, seyretmeye değerdi...

Hakan büyük kızınının tam zıddı olarak yetişmişti. Babasıyla gezer, onunla dertleşir, onun ağzından çıkan sözleri daha önce hiç duymamış gibi dinlerdi. Adeta babasının bir kopyası gibi geliyor, onu severek, özenerek taklit ediyordu.

Baba oğlunu seyrederken kirpiklerini bir keder buharı dağılayıp geçti.

Bu ev, uzun zamandan beri bir fikir anarşisi yüzünden sıkıntılı günler yaşamaya başlamıştı. Tek köşesi olan evin, reisi iki taneydi. Sırf bu yüzden ortalığı karıştıran fırtına dinmiyordu.

Evde huzur uzak bir hayal, yetişilmez bir hülyaya inkılâp etmişti... Örf ve âdetlerin garplılışmasıyla birlikte neşeleri sönmüş, şaşkın, dengesi bozuk kederli bir yuva haline gelmişlerdi.

Bilmediği, öğrenmediği vasıfları araştırmadan nefret eden, onun aslına, ruhunun derinliklerine inmeden reddiye sunan, ısmarlama kucak kültürü bir alışkanlığın geleneğini yayıyorlardı... Ne eşine ne de çocuklarına güç yetiremiyor, sözünü dinletemiyordu. Evde kurulan ikiyüzlü dünyanın gidişatına ayak uyduramayan çocuklar, kendisini eli hançerli cani gibi görüyorlardı. Ana, davetler sebebiyle, çocuklarıyla gereği kadar ilgilenemiyordu.

Kızları, akşam eve geldiğinde zil sesiyle başlarını örtüyor, baba evden gidince ruhlarını sonsuz hürriyet hülyaları sarıyordu...

İki yüzlü cemiyetin bukalemun örnekleri, evde çocuklara iki görüş arasındaki bunalımı yaşatıyordu.

Kederi derinleşti, efkar bulut bulut sardı tepesini. Ciğerlerini çürüten bir nefesle boğulmaktan kurtuldu. Çıkış kapısını açıp bir gölge gibi karanlıkların arasına karıştı. Kendisini sokakta, kimsesiz kaldırımların üzerinde buldu...

Dalgaların kulaklarına kadar uzanan sihirli fısıltıları duygularını büyülüyor, ayaklarını sahile doğru çekiyordu. Bu sıkıntılı gecenin koyu, duyguları yaralayan, iniltili gölgeleri içinden geçerken, tedirgin, ürpertili bir hissiyatla yürüyordu.

Yürüdükçe Boğaz'ın esintilerine meydan okuyan hışırtılı dalga seslerini şimdi daha net, daha açık duymaya başlamıştı. Ağaçların yaprakları, yüzüne serinlik getiren rüzgârın önünde kıpırdarken, uğultular gittikçe derinleşen bir şamatayla gecenin sessizliğini bozmaya çalışıyordu. İri dalgaların, birbirini yutarken çıkardıkları gürültü, beynine paslı çiviler gibi

çakılıyordu. Hele kıyıya şamar şamar inen beyaz köpüklü suların velvelesi, göklerin dipsiz mesafelerine doğru çekilirken, ruhunu acımasız vesveselere doğru sürüklüyordu.

Caddenin kenarındaki lambaların baygın parıltıları, Marmara'nın koyulaşan sularına yansidikça ebrulu ışıltılar halinde süzülüyor, daha sonraları dalgaların ortasında çılğınca raks ederek can veriyorlardı.

Boğaz'ın inci gerdanlığına koyu bir gölge katılmış, uzadıkça uzuyor; Harun, kahırlı bakışlarını koyulaşan gölgenin üzerinde bırakıp dalıyor, sonra vücudundaki titreme, dudaklarındaki seyirmeler artıyor, derin, nihaysiz bir ürpertinin kollarından çırpınarak uyanıp rahatsız edici bir solukla kendisini bulmaya çalışıyordu...

Denize biraz daha sokuldu. Etrafını fersiz, inadına baygın bakışlarla taradı. Ortalarda kimsecikler yoktu. Bu yokluk, bu sessizlik adeta içine rahatlık getirmiş gibi nefesini genişletiyor:

– Gecenin bu vaktinde!

Diye düşünüp kolundaki saatine sık sık bakmak istiyor, mahmur, uykulu gözlerinin üzerinde duran kirpikleri isteksiz bir nazarla açılıp saatin yelkovanına, akrebine takılıp bekliyordu... İskele fenerinin loş ışıkları, fersiz akisler halinde, saatin sedef camı üzerinde kırılarak parlıyor, zamanı seçmesine yardımcı oluyordu... Fakat yanılmıyordu. Sabah yakındı...

Sessiz iniltili gece, misafirine bir şeyler sormak istercesine sarıyordu ruhunu:

– Seni yatağından sürükleyip buralara kadar getiren sıkıntının adını söyle... Beynine eziyet veren düşüncelerin azabından kaçıp dalgalarla kucaklaşmaya mı geldin? Yahut gecenin bu vaktinde içini döküp serinletecek bir dost aramak için mi buradasın?

Hüznü, içindeki aşılmaz duvarları yıkmış, yüz hatlarında kederin akıl almaz çizgileri kaynaşıyordu...

Bu ses, beynini balyozlarla döven bu çığlık, meçhul uçurumların derinliklerinden yükseliyor gibi, dağdağalı ve git-tikçe tüyler ürpertici hale geliyordu.

Köprü billur ışıklarıyla doğacak günü selamlamak için hazırlanmakta... Artık gökte bulutlar üzülüyor, denizin üzerine kabus gibi bir sis çöküyordu.

Dimağı o kadar boş, idraki o kadar durgundu ki, sadece görüyor ve duygulanıyordu. Dalgaların arasında yalpalayan aksini seyretti...

Kâinatın sahibine ram olan insanın, kavi bir iradeye sahip olması gerekmez miydi? Birbirinin benzeri renksiz, aksiyonsuz günler kadar azap verici bir ömür olamazdı. Çile, Müslüman'ın pişeceği kap değil miydi? Şikâyetlerden kozasını ören akıl, hayat ilmeklerini düğümlemeye başlamıştı. Çıldırta bir yeis içinde başını avuçlarının arasına gömdü ve öyle de kaldı...

Kur'an'ın İkliminde Hayat

Gözleri uykusuzluktan kızarmış, benzi uçuktu. Bugün İstanbul'da özel dersaneleri dolaşmıştı. Aşındırdığı kapıların hiçbirisi de ümit verici değildi:

- Kadrolarımız dolu.
- Dilerseniz bir dilekçeniz bulunsun.

Yazdı... Yüzüne kapatılırcasına soğuk karşılandığı dersanelerin her birisi için, birer dilekçe yazıp bırakmıştı.

Hakkında soruşturma açılıp görevden alınacak kadar suçlu muydu? Boş kaldığı zamanlar hep bunu düşündü... Hayatının akışını değiştiren hadise, gözlerinin önünde sinema şeridi gibi gelip geçti...

Eminönü iskelesinde kaynaşan, yoğun bir kalabalığın arasından gölge gibi süzülerek yürüdü. İskeleden vapur yeni kalkmış, yerini başka bir yolcu vapuru doldurmak için yaklaşıyordu.

İskele hâlâ kalabalıktı. Kalabalıkla birlikte o da vapura bindi. Kulakları tırmalayan uğultuya, gürültüye aldırış bile etmeden güverteye çıktı. Gerilerde tahta kanepelerden bir tanesinin ucuna ilişir gibi oturdu. Henüz kırk yaşlarında olan öğretmen eskisi adam, kolunu kanepeye dayamış, düşünceli, tartamadığı ıztıraplı başına destek yapmıştı. Göz kapaklarının altındaki hüznü bakışlar, sevinç sarhoşu çehreleri soldura-

cak kadar acılıydı. Dünyanın bütün yanardağları lavlarını beynine püskürtmüş gibi ıztırap çekiyor, yüzündeki çizgiler alışılmamış kavislerle derinleşiyordu...

Sarı, kıvırcığa yakın saçları, hırçın bir rüzgârın dişlerinde taranırken, gözlerindeki buharlaşma, gözlüklerinin camını puslandırıyordu.

Yılların emeği vardı üzerinde... İlahiyat Fakültesini bitirip asistanlığa başladığı günlerden beri çalışmıştı...

Duygularını, düşüncelerini aynı konu üzerinde yoğunlaştırmıştı...

Uzmanlık alanında eser verebilmenin telaşı, eşini hatta çocuklarını bile zaman zaman ihmal etmesine sebep olmuştu...

Yılların arzusuydu, yazılarının kitaplaşması... Arapçası mükemmeldi...

Geçmişten günümüze kadar insanın yönelişlerini, isyanlarını, toplumların sistemlerle aralarındaki bitmeyen anlaşmazlıkları incelemiş, yorumlar getirmişti... Huzura giden yolun inceliklerini anlatmış, laiklik anlayışını irdelemişti ve “Kur’an İkliminde Hayat” demişti adına...

Bir yayınevi yüklenmişti basımını ve ayrıca yardımcı kitap olarak tavsiye edilmişti.

Dekan haberdar olmuştu, kendisinden kitap istemişti...

Ne olduysa dekan “Kur’an’ın İkliminde Hayat” kitabını okuyunca olmuştu.

Rektörün açtığı soruşturma, sonra da açığa alınmıştı...

Kitap mahkemeye intikal ettirilmiş, yasaklanmıştı...

Mahkeme, tutuksuz yargılanması için karar almıştı...

Harun Hoca ıztırabını uzun zaman içinde yaşayarak iş aramıştı...

Eşinin, çocuklarının bilgisi yoktu. Zaman zaman eşine açılmak istemiş ancak başaramamıştı. Nasıl bir tepki verebileceğini tahmin ediyor gibiydi...

Arapça hocalığı için, derslane derslane dolaşmış, şansı, iş için çaldığı hiçbir kapıda yaver gitmemişti...

Maddi sıkıntı çığ gibi büyümüşü. Ne kadar saklasa da başaramayacağını anlamıştı... Son günlerde yüzü gülmüyor, sabah iş aramak için evden çıkıp, akşam neşesiz, yorgun ve bitkin dönüyordu.

* * *

Harun Bey, yüzündeki acı ifadelerle düşüncesini derinleştirmekte, seyyar satıcı güvertede kulakları tırmalayan cırlak sesi ile bir şeyler pazarlamaktaydı. Vapur, Boğaz'ın dalgalan suları üzerinde Beylerbeyi'ne doğru süzülürken, karşı istikametten gelen yabancı bandıralı gemiye, sık sık yarıcı bir düdükle sinyal vermektedir.

Etrafta tekneler, motorlar, kendilerine has tavırlarıyla şiddetlenen dalgalara çarptıkça yalpalıyor, huzursuzlukları artan martıların, hırçın çığlıkları, uğultudan tıkanır gibi olan kulaklarına doluyordu.

Denize kör bir seyirle dikmişti gözlerini. Koyu keder çizgileri oynaşyordu suratında. Belli ki iç âlemi ile alışveriş halindeydi ve bunalmıştı.

Dünya yanmış, yahut yıkılmış, hiç umurunda değildi. Harun bey, beyninde kurduğu zorlu mahkemeye çıkış yolları aramaktaydı. Geçmişin, hakkında verdiği hükmün ızdırabı kaynaşyordu gözbebeklerinde.

Eserinde yanlış bilgiler mi vardı? Suçu, görevden uzaklaştırılacak kadar büyük müydü? Yoksa; düşünce özgürlüğü, fikirlerin satırlaşmasına tahammülsüz müydü? Anlayamamıştı.

“Yoksa!..” diye bir vehim kurcaladı kafasını. Kanlı bir hançer sokuldu acı çeken beynine.

– Yanlış bir şey mi anlattım din adına. Hayır, hayır sanmam! Hiçbirisi de değil düşündüklerimin.

Vapur, iskelede durdu. Gün kavuşmak üzereydi. Artık işportacının kulakları tırmalayan sesi de duyulmuyordu. Yolcuların sabırsız kaynaşmalarını fehmetti birden. Henüz zihninde kurduğu mahkemeyi bile vuzuha kavuşturamamıştı. Umursamaz bir eda içinde yine yarım bıraktı. Yorgun hareketlerle yerinden kalktı. Gözlerini ovuşturdu, etrafında kaynaşan insanların arasına karışıp o da yürüdü.

Caddeye doğru akan selin içinde, öylesine atılan adımlarla ilerledi. Etrafına mahmur gözlerle baktı, trafik müsaitti. Caddenin öte yüzüne geçti. Kaldırım taşlarının bir nefes alımı ötesinde bıraktı gözlerini. Aşına olduğu bir yüzü aradı. Hafif memnuniyet belirtileri oldu yüzünde. Aradığı adam oradaydı...

Sakalları iyice beyazlaşmış, kafasında yün beresi vardı. Kuruyan dudaklarında zoraki bir tebessüm geliştirerek yaklaştı. Hemen önünde duran boya sandığının üzerinde ayak yoktu. Boyacıya dost bir sesle ulaşmaya çalıştı:

– Salamün aleyküm.

Elli yaşlarının üzerinde bulunan ayakkabı boyacısı kendisine verilen selama mukabele etti:

– Ve aleyküm selam.

– Bugün Hakan’ı gördün mi?

– Az önce Cemil’e doğru geçti.

Sevindi... Aceleci bir tavırla yürümek için hazırlandı. Hasan Efendi bir bahane ile eğlemek istemişti onu:

– Harun Bey!

Durdu, düşünceli bir yüzle baktı gözlerinin içine:

– Daha vakit var. Ayakkabılarını boyayayım.

Önce tereddüt etti, kararsızlığını yenip bir nefes indirdi ciğerlerine. Sağ ayağını kırık dökük bir hareketle boya sandığının üzerine koydu.

– İşlerini hallettin mi?

Hasan Efendi efkârlandı. Kahır bulutları indi gözlerine ve buğulandı.

– Sorma bey, artık her şey bitti. Boşanma kararı aldı mahkeme.

– Ya oğulların?

– Analarıyla birlikte gitti.

– İkisi de mi?

– Bende servet kalmadı ki.

– Allah sabrını arttırsın.

– Yetiştiremedik bey, fakat sen başardın. Hakan’a imreniyorum doğrusu.

Boya işi bitti. Harun Bey cebinden para çıkartırken Hasan Efendi saatine bakmakla meşguldü. Eline uzatılan paraya bakıp itirazlı konuştu:

– Vallahi olmaz.

– Yemin etme Hasan Efendi. Kazancın bu senin.

– Ağzımdan çıktı bey. Israr edersen günaha sokarsın beni.

Ara bir sokağa sapsmıştı. Kıyılarında sarı, soluk benizli otlarla bezenmiş yolun, parke taşlarıyla döşeli hafif hafif yükselen yokuşunu tırmanmaktaydı. İstanbul semalarını ezan sesleri kuşatmaya başladı. Tek katlı evin bahçe kapısına yaklaşmıştı. Bahçenin açık duran kapısından içeriye hayretle baktı. Kızları geldiğini görmüş, kendilerini parçalarcasına

evlerine koşuyorlardı. Üzütüsü katmerlendi. Acımasız bir el beynine pençesini atmış gibi sendeledi, yalpaladı. İkisinin de başları açıldı. Onlara bir baba sıfatıyla değil, arkadaş gibi yaklaşarak ölçülü yaşamalarını istemişti. Az sonra başlarını kapamış olarak karşısına çıkacaklar, babalarını kandırılmış olduklarını sanacaklardı. Başarısız oluşunun sebebini artık biliyordu. Bir köşeli evin, fikirleri kıyasıya çarpışan iki reisi vardı. Evin kadını ve kendisi... Bu yüzden çocuklar ikiyüzlü kişilik taşıyan bir yapıdaydı...

Kan, damarlarında kıvrım kıvrım dolanırken, kaşlarının üzerinde amansız ağrılar tezahür etti. Çocuklar ikiyüzlü yetişmekteydi. İki ayrı dünyanın bütün kurallarının yaşandığı evde, çocuklar esnek mizaçlı olmuşlardı. Baba ile inançlı, ana ile arzuladıkları dünyayı yaşıyorlardı. Babanın yaptıklarını anne yikarak, çocuklarına şirin gözükmekte; baba, evde, acımasız, duygusuz bir zalim rolünü oynamaktaydı. Zaferi üçte ikilik bir farkla ana kazanmıştı.

* * *

Geldiğinden haberdar değiller gibi evin giriş kapısı kapalıydı. Müteessir, kanayan bir gönülle parmağını zilin üzerine götürdü. Keder pırıltıları yansıtan gözlerini bahçede dolaştırdı. Mevsim çiçekleri soldurmuş, sarı, buruşuk yapraklar, hazin bir tablo gibi duruyordu karşısında. Cılız bir gıcırtı geldi kulaklarına, kapı aralanmıştı. Esefli bir yüzle dönüp kapının aralığından içeri baktı. Gözünün ısrarla durduğu noktada büyük kıızı Hâle vardı. Kırık adımlarla iyice yaklaştı. Başını kapamış, yüzü bilinmeyen bir elemle karıştıktı...

Bu yıl liseyi bitirmişti. Üniversiteye girmek için puan tutturamadığından üzgündü. Zaman zaman babasını “iş” diye sıkıştırır, çalışmasına taraftar olmadığı için gizli bir kin büyütürdü içinde.

Baba kızını uzatmalı bakışlarla seyretti:

– Başörtüsü ne kadar güzelleştiriyor, diye düşündü.

Az önce başlarını açık gördüğü için kızmıştı. Açığa vursa, yahut, ikiyüzlülük yaptıklarını söylese, yüz göz olacaktı. Hatta her şey bir karşı koyuşun mücadelesini başlatacağı evde.

Soğuk bir karşılama merasimiyle içeri girdi. Sadece konuşmuş olmak için sordu:

– Annen nerede?

– Oturma odasında.

Cevabı dinlerken yatak odasına doğru yürüdü. Ceketini gardroba astı, çoraplarını çıkartıp gömleğinin kollarını sıvadı. Anlaşılan abdest almak için hazırlık yapıyordu. Lavaboya geçti, abdest aldı. Sağ tarafında duran askılığa uzandı... Havluyu alıp, yüzünü sildi. Hazırlığını tamamladıktan sonra salona geçti. Acılı bir tebessümle baktı içeriye. Şûle namaza durmuştu...

– İkiyüzlü bir dünya, diye düşündü. Evin kadını anlayışlı olsa, bu çocuklar bukalemun gibi yetişirler miydi? İki dünyayı yaşamamanın ne kadar zor şeyler olduğunu bilmekteydi.

Seccade bulup, müsait bir yere serdi. Şûle, namazını bitirmiş, salonda yalnızdı. Neden sonra yapacak iş kalmayınca, pencerenin yanındaki koltuğa oturup Asya kesiminde duran evlerinden, Avrupa yakasını seyretti. Kadını hâlâ yanına uğramamıştı. Birden Hâle geldi aklına. Sesini oldukça yükselterek çağırdı:

– Hâle!

Annesiyle aynı odada oturmaktaydı. Çağrıldığını duyunca isteksiz bir eda içinde dudaklarını buruşturdu, yüzünde ekşimtirak bir hava esti.

Taklid bir sesle mırırdanırken, annesinin gözlerinin içine bakıyordu.

– Akşam namazını kıldın mı?

Hâle, babasıyla alay ederek konuştuğu için, annenin suratını ince bir mizah buğusu sarıyordu.

Şûle, ablasının yüzüne yalvarmaklı baktı:

– Kalk, dedi. Üzmemelisin. Her günkinden daha fazla sıkıntılı gördüm bugün.

Hâle usanç verici yüzüyle kız kardeşini azarladı:

– Annemle de aynı şekilde konuşsa ya.

Şûle'nin çehresini istihzalı, buruk bir gülümseyiş sarıyor, ablasını adeta küçük düşüren, kahredici bir eda ile incitmeye çalışıyordu:

– İtiraz etmesen olmaz sanki!

Hâle'nin yüzüne, iç huzursuzluklarının, kâbusu andıran perdesi çekiliyor birden:

– Yağcı! diye kızıyor kardeşine. Az önce başın açık sokakta birlikte oynamadık mı? Günün diğer vakitlerini kıldın mı sanki? Göz boyacısı, bukalemun sen de!

– Neden kızılıyorsun, sanki kötü bir iş yap diyen var sana?

– Sus, arsızlık etme, fena yaparım şimdi!

Ana, derin bakışlı elâ gözlerini kızlarının üzerinde gezdiriyor, kumral, omuzlarına dökülen saçlarını elleriyle toplayıp geriye alırken, Hâle'ye çıkışıyor:

– Bırakın münakaşayı!

Sonra Şûle'ye dönüyor birden:

– Sen de sofrayı kur, diye emirler veriyor kızına...

Hâle istemeye istemeye abdest alıp salonda babasının gözleri önünde namaz kılıyor, Şûle sofrayı hazırlıyor...

Lise ikinci sınıftan ayrılmıştı küçük kız. Babası, onun isteksizliğini bildiği için, okuması için de fazla ısrarcı olmamıştı.

Ana, kızının:

– Sofra hazır, diye yükselen sesini duydu. Mutfağa geldi. Sofrayı mağrur bakışlarıyla gözden geçirdi:

– Babanla ablanı da çağır.

– Ya Hakan?

– Camiden dönmedi beyimiz.

Hassas bir ses:

– Anne, diye mırıldandı.

– Efendim.

– Babam bugünlerde aşırı derecede üzgün. Hiç ilgilenmiyorsun onunla.

– Sebebi ben miyim?

– Belki de.

Ananın hiddetli bakışları Şûle'yi korkuttu.

– Aleyhimde bunları mı konuşuyorsunuz?

– Hayır. Hiç öyle bir şey yapmadık. Babam iyi kalpli bir insan, ona yardımcı ol. Üzüntülerini paylaş.

– Reklamını yapmana gerek yok. Pazarlamacısı olmadan alıp kabul ettik.

– İyi de!

– Sus ve işine bak.

– Tamam anne. Sen de namaz kılsan. Bakarsın üzüntüsü biter. Hem ailede herkes aynı şeyi yaparsa birçok meselesini kendiliğinden halletmiş olur.